

vil kunne tilvejebringe Overensstemmelse mellem Lægen og Bestyrelse, saaledes at Sagen kan afgøres af denne. Til Vejledning for Invalidforsikringsfonden foreslaar man, at denne, naar Sagerne indkommer fra Sygekassebestyrelserne, skal indhente Erklæringer fra vedkommende Embedslæge.

Foruden de foran omtalte Regler bør der formentlig, se Invalidforsikringsrettens og Sygekasseinspektørens Indstillinger (Bilag 3 og 2) være Adgang for en Ansøger til at appellere en af Sygekassebestyrelsen truffet Afgørelse om, at han ikke kan blive invalideforsikret, til Invalidforsikringsretten, og man foreslaar en hertil sigtende Bestemmelse i Forslagets § 1, 4. Stykke.

Man vil finde det rimeligt, at en Person, hvis Vedtegning om en kronisk Sygdoms Tilstedeværelse senere slettes, faar Adgang til paany at søge om Optagelse i Invalidforsikringen, og at den paagældende i Henseende til Betaling af Invalidpræmie stilles, som om han allerede paa Tidspunktet for sin første Ansøgning var blevet optaget, jfr. Forslagets § 1, sidste Stykke, men det samme bør formentlig være Tilfældet, selv om Vedtegningen ikke slettes, men den paagældendes Tilstand forbedrer sig saaledes, at hans Erhvervsevne kommer over en Trediedel, se Sygekassenævnets Erklæring, Bilag 2.

ad §§ 2—4.

Bestemmelserne i disse Paragraffer er, som foran nævnt, i det væsentligste enslydende med de af Retspræsident Steincke i ovennævnte Redegørelse fremsatte Forslag. Kun er man i § 2, 1. Stykke gaaet noget videre end disse, idet Invalidforsikringsfondens Direktion i sine Udtalelser har fremhævet det ønskelige i, at Direktionen, naar en Rentenyder misbruger Renten, kan gribe ind og eventuelt med vedkommende Kommunalbestyrelses Bistand træffe Foranstaltning til at der træffes en forsvarlig Ordning med Hensyn til Rentens Anvendelse. Ministeriet har ment at maatte imødekomme Direktionens Ønsker ved at stille Forslag om Bestemmelser i den foreslaaede Retning, idet bemærkes at en lignende Bestemmelse

findes i Ulykkesforsikringsloven af 28. Juni 1920 § 43.

ad § 5.

I Henhold til Overgangsbestemmelsen i § 21 i Lov Nr. 348 af 7. August 1922 om Aldersrente vil der i nogle Aar intet være til Hinder for, at en Person, som ansøger om Invalidrente, faar udbetalt Aldersrente, saalænge Invaliditetsspørgsmaalet ikke er afgjort. Da Invalidrente meget ofte skal udbetales med tilbagevirkende Kraft i Henhold til § 17 i Invalidforsikringsloven af 6. Maj 1921, og da Aldersrenten ikke, inden Invalidrente er tilstaaet, kan inddrages eller overføres til Forskud paa Invalidrente, vil den paagældende Invalid i visse Tilfælde i Tiden mellem Invalidbegæringens Indgivelse og Invalidforsikringsrettens Kendelse i Sagen kunne faa baade Aldersrente og Invalidrente, hvilken man maa anse for urimeligt. Man har derfor foreslaaet, at den udbetalte Aldersrente for det omhandlede Tidsrum skal indeholdes i den tilkendte Invalidrente, saa langt denne kan tilstrække, og at de af Kommunerne udbetalte Beløb skal refunderes disse af Invalidforsikringsfonden.

ad § 6.

Ved denne Bestemmelse foreslaas det, at Arbejdsgivere, der kan godtgøre, at en Arbejder paa Grund af sine økonomiske Forhold eller fordi han ikke har Indfødsret ikke kan være invalideforsikret skal kunne faa de Bidrag, han har betalt for de paagældende, refunderet af Invalidforsikringsfonden. Man har ikke ment at kunne paalægge de anerkendte Ulykkesforsikringselskaber, som opkræver Bidragene, det forøgede Arbejde ved at skønne over om en Arbejdsgiver skal fritages for at yde Bidrag, og man maa ogsaa af Kontrolhensyn finde det hensigtsmæssigt, at Fritagelsen sker under Form af en Tilbagebetaling og at denne sker under Kontrol af Fondens Direktion, idet der ofte vil kunne opstaa Tvivl f. Eks. om, hvorvidt en Arbejders økonomiske Forhold udelukker ham fra Adgang til en Sygekasse.

Man vil finde det rimeligt, at Adgangen til Tilbagebetaling indtræder med Hensyn til Bidrag, som erlægges efter den 1. Januar 1924, se Forslagets § 7.